

Οι βρυκόλακες του σκοταδισμού

Στις σκοταδιστικές εκδηλώσεις έναντι του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Παιδείας κ. Ευαγγέλου Παπανούτσου δεν επιτρέπεται να μένομε αδιάφοροι. "Ένας πνευματικός άνθρωπος σαν τον κ. Παπανούτσο που κινείται και ζει μέσα στον άνοιχτο χώρο των ιδεών με υπεύθυνα συγγράμματα και άμεση επικοινωνία με το κοινό — γραπτή και προφορική — δεν έχει ασφαλώς ανάγκη από υπεράσπιση. Ούτε και κινδυνεύει το κύρος της προσωπικότητάς του από τις κακόπιστες δημοσκοπικές επιθέσεις έναντι του.

Άλλου βρίσκεται ο κίνδυνος — δημόσιος κίνδυνος — και θεωρούμε χρέος μας να τον επισημάνομε δηλώνοντας ότι:

1ο) Δεν μάς ενδιαφέρει, εδώ, η φιλοσοφική τοποθέτηση του κ. Π. σε προβλήματα κοινωνιολογίας, ηθικής, αισθητικής και, πάρα πέρα, παιδαγωγικής, πάνω στα οποία ήμπορεί να έχομε — και ασφαλώς έχομε — επιφυλάξεις και διαφωνίες.

2ο) 'Επισημαίνουμε τους άμεσους κινδύνους της κοινωνικής και πολιτικής υγείας του λαού από την οίκτηρη υποτροπή του αντιεκπαιδευτικού σκοταδισμού που ταλανίζει, τροχοπεδεί, αναστέλλει και δηλητηριάζει την εθνική αναγέννηση από τα χρόνια ακόμη της τουρκοκρατίας.

3ο) 'Εκδηλώσεις όπως: α) η μήνυση στην 'Αρχιεπισκοπή έναντι του κ. Π. «έπι άθεΐα» με συνοδεία έκτραχλησμένης δημοσιογραφικής τυμπανοκρουσίας, β) οι θορυβώδεις δημοσκοπικές έναντι του εκδηλώσεις των «νέων θεολόγων» έμποτισμένες από άπύθμενη κακοπιστία και πάθος, γ) τα έξαλλα και έμπαθη κηρύγματα φανατικών Ιεροκηρύκων «άπό άμβωνος», δ) σαν άποκορύφωμα, η ποταπή πρόκληση των «δέκα» άρχιμανδριτών προς τον κ. Π. σε θεολογική συζήτηση, για να διαπιστωθεί αν πιστεύει στην παρθενία της Θεοτόκου, στο όμοούσιο της 'Αγίας Τριάδας κ. ά., — όλες αυτές οι άθλιότητες συγκλίνουν σε ένα συγκεκριμένο σκοπό: την πολιτική έξυπνότητα, συνειδητά ή άσυνειδή, της φασιστικής άκρας δεξιάς που έχει κάθε συμφέρον να κρατά άγράμματο το λαό για να τον καταδημαγωγεί με την πατριδοκαπηλεία και τη θρησκοκαπηλεία και να τον κρατά στο σκοτάδι της άγνοιας και του φόβου, για να τον εκμεταλλεύεται ασφαλότερα. Στην κοπηλευτική αυτή διαδικασία αναπτύσσονται και φουντώνουν άνομολόγητα προσωπικά πάθη και μίσση στις ψυχές όλων εκείνων που έχασαν ή κινδυνεύουν να χάσουν την άσύδοτη νομή στα λειβάδια του Παραδείσου της καρμανλικής εκπαιδευτικής κοσμογονίας.

4ο) 'Επισημαίνουμε, τέλος, το γεγονός ότι η 'Αρχιεπισκοπή άνέχθηκε και άνέχεται (τουλάχιστο) εκδηλώσεις του είδους αυτού και παραβλέπει τη σκανδαλώδη δραστηριότητα κληρικών της άμεσης δικαιοδοσίας της. Το γεγονός αυτό δημιουργεί αύξημένες εύθύνες της ήγεσίας της 'Εκκλησίας πεύ έφθασε μάλιστα ως το σημείο να άποδεχθεί, σαν κάτι το πολύ φυσικό και κανονικό, μήνυση «έπι άθεΐα» έναντι άνωτάτου κρατικού

(ΣΤΝΕΧΕΙΑ από την σελ. 96)
συντελεστές της είναι και ο κ. Παπανούτσος. Πίσω από τα ιερά και τα όσια που επικαλούνται, υπάρχουν τα κατεστημένα συμφέροντα των σκοταδιστών, των γλωσσαμυντόρων, των λυμεώνων της κρατικής έξουσίας (και του κρατικού θησαυροφυλακίου).

Βεβαίως εδώ ένυπάρχει και το στοιχείο της ημιμάθειας των εκπροσώπων της θρησκείας. Πρόκειται για τον έξαλλο φανατισμό των άρνητών της έλευθερίας και της σκέψης, της έλευθερης έρευνας και του λογικού προβληματι-

σμοϋ.

"Όσοι είναι σε θέση να γνωρίζουν, δεν άγνοούν ότι ο κ. Π. δεν άνατρέπει τίποτα με τη φιλοσοφία του. Τινάζει απλώς άράχνες από το σκονισμένο έπιπλο και άνανεώνει τη μορφή του για να φανεί καινούργιο. Το έργο του κ. Π. δεν έχει σχέση με τον υλισμό και την κοινωνική προέκτασή του. Κινεί ασφαλώς την πάλη των ιδεών στο χώρο της φιλοσοφίας, αλλά μάχεται με όπλα πύ συγχρονισμένα, από το στρατόπεδο του ιδεαλισμού. Κρατά και ο κ. Παπανούτσος το χαράκιμά του.

λειτουργού μέ ανώτερο πνευματικό κύρος, όπως ο κ. Παπανούτσος και να αναθέσει σε Αρχιαιρείς την ιεροεξεταστική έρευνα των συγγραμμάτων του και της πνευματικής ποιότητας του.

Ο δημόσιος προϋπολογισμός του 1965

Ο Προϋπολογισμός του 1965 που ο ύπουργός των Οικονομικών κατέθεσε στη Βουλή προς συζήτηση, φέρνει όλα τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα των προϋπολογισμών των περασμένων χρήσεων και δείχνει την έλλειψη μιās σταθερής οικονομικής πολιτικής, που σκοπό θά είχε την οικονομική ανάπτυξη της χώρας και την ανάκούφιση των πλατειών λαϊκών μαζών.

Θα αναλύσουμε ορισμένες από τις βασικές πλευρές του προϋπολογισμού.

Έσοδα: Ο προϋπολογισμός του 1965 προβλέπει αύξηση των εσόδων από έσωτερικούς πόρους 3470 εκατ. δρχ., που οφείλεται στην αύξηση κατά 12% των άμεσων φόρων και 17% των έμμεσων φόρων.

Παρά μιā έλαφρά βελτίωση που σημειώθηκε στην ποσοτική διάρθρωση των εκ της φορολογίας εσόδων (άμεσος φόρος 20% έναντι 19,38% τὸ 1964), έξακολουθεί ο συντριπτικός όγκος των φορολογικών βαρών να πέφτει στους ώμους των εργαζομένων.

Οι μὲν άμεσοι φόροι προέρχονται σε μεγάλο ποσοστό από τις μισθωτές υπηρεσίες μιā και η μέθοδος της είσπραξης στην πηγή δὲν αφήνει εύχέρεια φοροδιαφυγής, ενώ με τη φοροδιαφυγή και φοροαπαλλαγή, η συμμετοχή του μεγάλου κεφαλαίου συνεχώς ελαττώνεται. Όπως όμολογεί και ο Οικονομικός Ταχυδρόμος (14.1.65) και κατά τὸ έτος 1963 η φοροδιαφυγή εις τὰ εισοδήματα των ισχυροτέρων τάξεων, πλὴν των μισθωτών υπηρεσιών και έξ οικοδομών,, είναι λίαν σημαντική. Αυτό εκφράζεται και στα έξής χαρακτηριστικά επίσημα στοιχεία: από τους 37439 που έδήλωσαν εισόδημα πάνω από 100.000 τὸ 1964, μόνο 13654 ανήκαν στην κατηγορία των εμπόρων και βιομηχάνων.

Όσον άφορᾶ δὲ τους έμμεσους φόρους, ενώ ο ύπουργός Οικονομικών στην εισηγητική του έκθεση για τὸν προϋπολογισμό της χρήσεως 1965, μιλάει για προώθηση της κοινωνικής δικαιοσύνης, η Κυβέρνηση επέβαλε νέες φορολογίες, όπως στὸν καπνό, χαρμ. βενζίνη, φόρο μεταδιάσεως αυτοκινήτων κλπ., ενώ έγκατέλειψε τις φορολογίες στα είδη πολυτελείας που επρόκειτο να επιβληθούν.

Από την άποψη αυτή, ο προϋπολογισμός του 1965 αντανακλά τὰ συμφέροντα της ολιγαρχίας και αφήνει άθικτο τὸ φορολογικό καθεστὼς που επέβαλε η ΕΡΕ.

Έπενδύσεις: Ο προϋπολογισμός του 1965 προβλέπει πιστώσεις ύψους 6.500 εκατ. δρχ., έναντι 5.200 της χρήσεως 1964, εκ των οποίων, όπως ανέκοίνωσε η κυβέρνηση, δὲν πρόκειται να πραγματοποιηθούν παρὰ 5.200 — 5.300 εκατ. δρχ.

Παρά τις δηλώσεις του κ. Μητσοτάκη ότι βασική επιδίωξη του προϋπολογισμού είναι η γενικότερη ικανοποίηση για την οικονομική ανάπτυξη, η ελάχιστη αύξηση των δημοσίων επενδύσεων του 1965 σε σχέση με τὸ 1964, είναι ανεπαρκής να έξασφολίσει τὸς ρυθμούς ανάπτυξης της οικονομίας, που σήμερα αποτελεί τὸ σπουδαιότερο πρόβλημα της χώρας μας.

Η Κυβέρνηση, μὴ προχωρώντας σε συγκεκριμένα μέτρα για να κτυπήσει τη φοροδιαφυγή και να περιορίσει τις στρατιωτικές δαπάνες, στρεφεί σημαντικούς έσωτερικούς πόρους αναγκαίους για την οικονομική ανάπτυξη της χώρας. Όσον άφορᾶ τη διάρθρωση των δημοσίων επενδύσεων, η έλλειψη θέλησης να προχωρήσει στην εκβιομηχάνιση, εκφράζεται στην ελάττωση κατά τὸ ήμισυ των πιστώσεων στὸν τομέα της βιομηχανίας. Έτσι π.χ. στη μεταποίηση, βιοτεχνία, ενέργεια διαθέτονται μόνο 232 εκατ. δρχ., δηλ. δσα και για τη δημόσια διοίκηση (197,2), αντιπροσωπεύοντας μόνο τὸ 4,4% του συνολικού όγκου των επενδύσεων.

Αν πάρουμε δὲ και τις πιστώσεις στην άγροτική οικονομία, οι επενδύσεις σε παραγωγικούς τομείς ανέρχονται σε 2381 εκατ. δρχ. δηλ. 30,1% (33% τὸ 1964) των συνολικών δημοσίων επενδύσεων, έναντι 35% στις συγκοινωνίες (2821 εκατ. δρχ.). Αύτη η αντιπαραγωγική κατανομή των δημοσίων δαπανών είναι χαρακτηριστική έκφραση της οικονομικής πολιτικής της Κυβέρνησης, που τάσσεται κατά της επέμβασης του κράτους στὸ έργο της εκβιομηχάνισης και περιορίζει τὸ ρόλο του, στην εκτέλεση έργων ύποδομής που μόνο τὸ ξένο και ντόπιο κεφάλαιο έξυπηρετῶν.

Από την ανάλυση της χρηματοδότησης των δημοσίων επενδύσεων του προϋπολογισμού 1965, προκύπτουν τὰ έξής δυσμενῆ συμπεράσματα για την οικονομία της χώρας μας.

1) Η συμβολή του τακτικού προϋπολογισμού στὸν προϋπολογισμό δημοσίων επενδύσεων περιορίζεται σε 1 εκατ. δρχ. δηλ. 15% του συνολικού όγκου τους, έναντι 1,2 εκατ. τὸ 1964 (23%) και 1,3 τὸ 1963 (26%). Έτσι έχομε μιā συνεχῆ πτώση της κρατικής αποταμίευσης, με αποτέλεσμα η Κυβέρνηση να στρέφεται αναγκαστικά στὸν έξωτερικό δανεισμό.

2) Ἡ κάλυψη τοῦ ἐλλείμματος τοῦ προϋπολογισμοῦ δημοσίων ἐπενδύσεων ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸν δανεισμὸν ἀνέρχεται ἰσὲς ποσοστὸν περίπου 50%, σὲ σύγκριση δὲ μὲ τὸ 1964 ἔχομε μιὰ αὐξηση κατὰ 146% (3150 ἑκατ. δρχ. ἔναντι 1280 τὸ 1964). Ἡ προσφυγὴ στὸν ἐξωτερικὸν δανεισμὸν καὶ μάλιστα σὲ ὑψηλότερα ἐπίπεδα κάθε χρόνο, ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ δυσμενέστερα χαρακτηριστικὰ τῆς δημοσιονομικῆς πολιτικῆς τῆς Κυβέρνησης μὲ βαρύτερες συνέπειες γιὰ τὴν οἰκονομία τῆς χώρας μας.

Πρῶτα αὐξάνεται κάθε χρόνο τὸ δημόσιο χρέος, τὸ ὁποῖο τὸ 1964 ἀνήλθε στὰ 28,1 δισ. δρχ., ἀπὸ τὰ ὁποῖα πάνω ἀπὸ 5% εἶναι ἐξωτερικὸν χρέος.

Καὶ δεύτερο αὐξάνονται τὰ ἀπαιρήσιμα ποσὰ κάθε χρόνο γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησή του.

Ἔτσι ἐνῶ στὸν προϋπολογισμὸν τοῦ 1958 διατέθηκαν 323 ἑκατ. δρχ. γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση τοῦ δημοσίου χρέους, τὸ 1962 ἀνήλθαν στὰ 1113 ἑκατ. δρχ., τὸ 1964 1638 καὶ τὸ 1965 2060 ἑκατ. δρχ. δηλ. μέσα σὲ 7 χρόνια αὐξήθηκαν πάνω ἀπὸ 6 φορές.

Μὲ τὴν πολιτικὴ αὐτὴ τῆς Κυβέρνησης, ἡ οἰκονομία μας ὁδηγεῖται σὲ ἀδιέξοδο. Ἄν γιὰ τὴν ἐκτέλεση ἑνὸς προγράμματος ἐπενδύσεων 7 ἑκατομ. δρχ. κάθε χρόνο, πρέπει τὸ δημόσιο νὰ δανείζεται περίπου 3 δισ. δρχ., σὲ μιὰ πενταετία θὰ προστεθοῦν στὸ δημόσιο ἐξωτερικὸν χρέος ἄλλα 15 δισ. καὶ σὲ λίγο διάστημα θὰ χρειαστεῖ ἡ σύναψη νέου δανείου γιὰ τὴν ἐξόφληση μόνο τῶν τόκων τῶν δανείων.

Στρατικὲς δαπάνες: Στὴν εἰσηγητικὴ ἐκθεσὴ του, ὁ κ. ὑπουργ. Οἰκ(κ)ῶν ἀναφέρει ὅτι κατεβλήθη κάθε προσπάθεια συγκράτησης τῶν στρατιωτικῶν δαπανῶν στὰ ἴδια ἐπίπεδα τῶν προηγουμένων χρήσεων, ὅμως σύμφωνα μὲ τὶς προβλέψεις τοῦ Οἰκονομικοῦ Ταχυδρόμου (14.1.65) αὐτὲς θὰ σημειώσουν ἄνοδον ἐντὸς τῆς χρήσεως 1965. Ἔτσι καὶ ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ 1965 δὲν διαφέρει ἀπὸ τοὺς προϋπολογισμοὺς τῶν κυβερνήσεων τῆς ΕΡΕ, πού ἐκφράζανε τὴν ψυχροπολεμικὴν πολιτικὴν.

Παρ' ὅλο πὺ οἱ στρατιωτικὲς δαπάνες ἐθνικῆς ἀμύνης παρουσιάζονται ἐλαττωμένες τὸ 1965 σὲ σύγκριση μὲ τὴν προηγούμενη χρῆση, αὐξήθηκαν οἱ δαπάνες γιὰ τὰ Σώματα Ἀσφαλείας κατὰ 98 ἑκατ. δρχ.

Παράλληλα ὁ προϋπολογισμὸς προβλέπει ἀμυντικὴ βοήθεια τοῦ ΝΑΤΟ 700 ἑκατ. δρχ., ἡ ὁποία εἶναι ἀμφίβολο ἂν θὰ πραγματοποιηθῇ, ὅταν στὴ χρῆση τοῦ 1964 εἶχαν προβλεφθῇ 705 ἑκατ. καὶ πραγματοποιήθηκαν μόνο 550. Ἔτσι ἡ συμβολὴ τοῦ ἐλληνικοῦ δημοσίου στὸ συνολικὸ ὕψος τῶν στρατιωτικῶν δαπανῶν συνεχῶς αὐξάνεται, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀντιπροσωπεύουν περίπου 5% τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος, σύμφωνα μὲ ἐπίσημες διαπιστώσεις τοῦ πρώην ὑπουργοῦ κ. Μαύρου.

Καὶ στὸν προϋπολογισμὸν τοῦ 1965, καταβάλλεται προσπάθεια ν' ἀποκρυβῇ τὸ πραγματικὸ ὕψος τῶν στρατιωτικῶν δαπανῶν, μὲ διάσπαιρτα κονδύλια καὶ σὲ ἐπὶ μέρους προϋπολογισμοὺς ὑπουργείων (ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν, Συντονισμοῦ κλπ.), μὲ ἀποτέλεσμα στὸν προϋπολογισμὸν 1965 οἱ στρατιωτικὲς δαπάνες νὰ ἐμφανίζονται μόνο 5344 ἑκατ. δρχ. σήμερα πὺ τὸ πρόβλημα τῆς οἰκονομικῆς ἀνάπτυξης τῆς χώρας μας μπαίνει στὴν πρώτη γραμμὴ ἀντιμετώπισής του, τὸ αἶτημα γιὰ ἐλάττωση τῶν στρατιωτικῶν δαπανῶν εἶναι ἐπιτοκτικόν. Καὶ ἀκόμα περισσότερο ὅταν ἔχομε ἀνάλογες ἐκδηλώσεις στὶς γειτονικὲς βουλκανικὲς χώρες.

Δανεισμὸς καὶ οἰκονομικὴ πολιτικὴ

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1964 ἡ κυβέρνησις πραγματοποίησε δάνειον ἀπὸ τὴν ἐλεύθερη χρηματαγορὰ τῆς Ἀμερικῆς ὕψους 22 ἑκατ. δολλ. Συνολικὰ τὸ ὕψος τοῦ δανείου ἔφθασε τὰ 27 ἑκατ. δολλ. μὲ τὴν σύναψη καὶ ἑνὸς ἄλλου, ὕψους 5 ἑκατ. δολλ. Καὶ τὰ δύο δάνεια ἐπιβαρύνονται μὲ ὑψηλὸ ἐπιτόκιο.

Ἐποστηρίχθη ἀπὸ τὴν κυβέρνησις ὅτι ἡ κάλυψη τοῦ ὁμολογιακοῦ δανείου ἀπὸ τὴν ἀμερικάνικη ἀγορὰ, εἶναι ἐκδήλωση ἐμπιστοσύνης πρὸς τὴν σταθερότητα τῆς ἐλληνικῆς οἰκονομίας.

Καὶ στὸν προϋπολογισμὸν τοῦ 1965 πὺ κατέθεσε πρόσφατα ἡ κυβέρνησις, περίπου τὸ 50% τοῦ προϋπολογισμοῦ ἐπενδύσεων ἐγκαταλείπεται νὰ πραγματοποιηθῇ μὲ τὴν προσφυγὴ στὸν ξένον δανεισμὸν. Ἐκεῖνο ἐπομένως πὺ ἔχει σημασία δὲν εἶναι νὰ διαπιστωθῇ ἡ ἐμπιστοσύνη πὺ δείχνει τὸ ξένον κεφάλαιο στὴν ἐλληνικὴ οἰκονομία, ἀλλὰ ν' ἀξιολογηθῇ ἂν εἶναι σωστὴ καὶ συμφέρουσα ἐνέργεια ἡ καταφυγὴ στὸν ξένον δανεισμὸν, ὅταν ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τοὺς ἐθνικοὺς πόρους καταναλώνεται ἀντιπαραγωγικὰ καὶ ἀντιοικονομικὰ. Ἡ κυβέρνησις ὤφειλε, προτοῦ προβεῖ στὴν συνομολόγησι ἑνὸς τέτοιου δανείου πὺ μαζί μὲ τὰ ἄλλα πὺ ἔχουν γίνεῖ βαρύνουν σὲ σημαντικὸ βαθμὸ τὸν προϋπολογισμὸν καὶ τὰ συναλλαγματικὰ ἀποθέματα τῆς χώρας, νὰ στραφεῖ στὴν ἐξεύρεσι τῶν πόρων ἀπὸ ἐσωτερικὲς πηγές.

Μιὰ τέτοια πολιτικὴ δὲν ἐφαρμόζεται ἀπὸ τὴν κυβέρνησις, ἀντίθετα μάλιστα παρατηρεῖται μείωσι τῆς κρατικῆς ἀποταμίευσις στὸν προϋπολογισμὸν ἐπενδύσεων καὶ αὐξηση τῶν δανειακῶν ὑποχρεώσεων ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν. Τὸ φαινόμενον αὐτὸ ἔχει σοβαρώτατες ἐπιπτώσεις πάνω στὴν οἰκονομία, γιὰτὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο διάστημα τὰ ποσὰ πὺ θὰ

χρειαστούν για την κάλυψη των τοκοχρεωλυσίων των δανείων θα διογκούνται συνεχώς, υπάρχει δὲ κίνδυνος νὰ συναφθοῦν δάνεια γιατὴν πληρωμὴ τῶν τόκων τῶν δανείων!

Ἡ αἰτία γιατὴν κατάσταση αὐτὴ ὀφείλεται στὸ ὅτι ἡ κυβέρνησις δὲν παίρνει μέτρα γιατὴν ἐξεύρεση πόρων ἀπὸ τὸ ἐσωτερικόν, πράγμα ποὺ εἶναι ἀπαραίτητο γιατὴν ἐφαρμογὴ μιᾶς ἐθνικῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς. Στὴν Ἑλλάδα τὸ 5% τοῦ πληθυσμοῦ νέμεται τὸ 22% τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος, ποὺ στρέφεται σὲ ἀντιπαραγωγικὴ ἐπένδυση καὶ πολυτελῆ κατανάλωση (οἰκοδομὲς, πολυτελεῖς κατοικίαι, φυγάδευση κεφαλαίων κ.λ.π.). Ἐπιπρόσθετα τὸ σημερινὸ φορολογικὸ σύστημα εἶναι διαρθρωμένο μὲ τρόπο ὥστε τὸ μεγαλύτερο φορολογικὸ βάρος νὰ πέφτει στὰ κατώτερα εἰσοδηματικά κλιμάκια, ἐνῶ οἱ ἀνώτερες εἰσοδηματικὲς τάξεις διαφεύγουν συνεχῶς τὴν καταβολὴ φόρου. Οὐσιαστικά, δηλαδή, σήμερα ἀντὶ τῆς Κυβερνήσεως νὰ μεταφέρει τὸ κόστος τῆς οἰκονομικῆς ἀνάπτυξης πάνω στὸ κέρδος καὶ ὄχι πάνω στοὺς μισθοὺς, ἐφαρμόζει ἀντίθετη πολιτικὴ μὲ ἀποτέλεσμα τὰ μέτρα ποὺ παίρνονται νὰ μὴν εἶναι «ἀναπτυξιακά».

Ἄντὶ λοιπόν, νὰ στραφεῖ ἡ ἐπίσημη πολιτικὴ πρὸς τὴν κατεύθυνση ν' αὐξήσει τὴν ἐσωτερικὴν συσσώρευση γιατὴν νὰ τὴν χρησιμοποιήσει γιατὴν οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη, καταφεύγει στὰ ἐξωτερικὰ δάνεια. Μὲ τὸν τρόπο ὅμως αὐτὸ τὰ διαορθρωτικὰ προβλήματα τῆς Ἑλληνικῆς οἰκονομίας παραμένουν ἄλυτα, τὴν στιγμὴν ποὺ ἡ ἀναγκαιότητα γιατὴν μιὰ γοργὴ ἀνάπτυξη τῆς χώρας εἶναι συνθήκη «ἐκ τῶν οὐκ ἄνευ» γιατὴν ὑπαρξὴ καὶ τὴν πρόοδο τῆς χώρας μας.

Ἡ ἀνοδος τῆς βιομηχανικῆς παραγωγῆς

Στὸ χρόνο ποὺ πέρασε ἡ βιομηχανικὴ παραγωγὴ κινήθηκε σὲ ὑψηλότερα ἐπίπεδα σὲ σύγκριση μὲ τὰ ἀντίστοιχα τοῦ 1963. Ἡ ἀνοδος ποὺ σημειώθηκε ἐκφράζεται μὲ ποσοστὸ αὐξήσεως ἴσον πρὸς 10,5%, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ χαμηλό. Ἐν τούτοις μεγαλύτερη ἀξίσις ἔχει νὰ δεῖ κανεὶς πῶς αὐτὴ ἡ ἀνοδος παρουσιάζεται σὲ βασικοὺς κλάδους τῆς βιομηχανίας. Τὰ στοιχεῖα ποὺ ἤρθαν σὴν δημοσιότητα ἀπὸ μιὰ πρόσφατη ἔρευνα ποὺ διεξήγαγε ἡ οἰκονομικὴ ἐφημερίδα «Ἐξπρές» δείχνουν ὅτι ἡ παραγωγὴ τῆς ἠλεκτρενέργειας αὐξήθηκε ἀπὸ 3.100 Ὠ.ΚΒ. ποὺ ἦταν τὸ 1963 σὲ 3.700 Ὠ.ΚΒ. Τοῦ χυτοσίδηρου ἀπὸ 76.000 τόν. σὲ 164.000 τόν., τοῦ ἀκατέργαστου ἀτσαλιοῦ ἀπὸ 132.000 τόν. σὲ 240.000 τόν. καὶ τοῦ ἀτσαλιοῦ. Ἡ ἀξιόλογη αὐξήση τῆς παραγωγῆς στὸν κλάδο τῆς σιδηροβιομηχανίας, ἐξηγεῖται ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ἡ ὑψικάμινος τῆς «Χαλυβαουργικῆς» λειτούργησε ὅλο τὸ χρόνο, ἐνῶ τὸ 1963 εἶχε λειτουρήσει μονάχα ἐπὶ ἓνα ὄμηνο. Ἡ ἐξόρυξη λιγνίτου ἔφτασε τὸ ἐπίπεδο τῶν 3.893.000 τόν. ἀπὸ 3.566.000 τόν. τὸ 1963 ἀλλὰ ἡ ἀνοδος προέρχεται καὶ ἀπὸ τὴν ΛΙΠΤΟΛ, γιατί στὰ ἄλλα λιγνιτωρυχεῖα σημειώθηκε κάμψη τῆς παραγωγῆς. Ἡ παραγωγὴ ὑγρῶν καυσίμων ἀπὸ τὸ Διυλιστήριο ἦταν κατὰ 5 τόννους χαμηλότερη σὲ σύγκριση μὲ τὸ 1963 πράγμα ποὺ εἶχε σὰ συνέπεια ν' αὐξηθοῦν οἱ εἰσαγωγὲς κατὰ 450.000 τόννους, περίπου. Ἡ παραγωγὴ τσιμέντου σημείωσε νέα σημαντικὴ ἀνοδο, ξεπερνώντας κατὰ 375.000 τόν. τὸ ἐπίπεδο παραγωγῆς τοῦ 1963, ποὺ τότε εἶχε φτάσει τὰ 2.295.000 τόννους. Χάρη στὴ λειτουργία καὶ τῶν ἄλλων ἐργοστασίων, ἂν καὶ χωρὶς ὅλη τους τὴν δυναμικότητα, ἡ παραγωγὴ ζάχαρης ἔφτασε στὸ ἐπίπεδο τῶν 62.000 τόν. ἀπὸ 35.000 τόν. ποὺ ἦταν τὸ 1963. Στοὺς ἄλλους κλάδους ἡ παραγωγὴ σημείωσε τὶς παρακάτω ἐξελίξεις:

	1964	1963
Προϊόντα βαμβακοκαλλιέργειας (σὲ τόννους):	40.000	36.600
» ἐρισβιομηχανίας:		
α) ὑφάσματα (σὲ μέτρα):	17.000.000	16.500.000
β) νήματα (σὲ τόννους):	9.000	8.500
» καπνοβιομηχανίας	14.580	13.350

Τὸ νέο φορολογικὸ νομοσχέδιο

Τὸν Νοέμβριο τοῦ προηγούμενου χρόνου, στὴν Ἐπιτροπὴ Ἐξουσιοδοτήσεως, ψηφίστηκε τὸ νομοσχέδιον περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν διατάξεων τοῦ Ν.Δ. 3323/55 περὶ «φορολογίας τοῦ εἰσοδήματος». Οἱ κυριώτερες τροποποιήσεις καὶ συμπληρώσεις εἶναι εἰς ἑξῆς:

1) Τὸ ἀφορολόγητο ὄριο εἰσοδημάτων αὐξήθηκε ἀπὸ 12.000 δρχ. σὲ 15.000 δρχ. Μειώνεται ὁ φορολογικὸς συντελεστὴς μεταξὺ 6%—20% εἰς τὰ διάφορα κλιμάκια τοῦ φόρου εἰσοδήματος καὶ κατὰ μέσον ὄρον 14%.

3) Κοθιερώνεται ξεχωριστὸς ὑπολογισμὸς τοῦ φόρου εἰσοδήματος τῆς συζύγου τῶν φορολογουμένων, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐπέρχεται μιὰ ἀξιόλογη ἐλάφρυνση τῆς φορολογίας λόγω τῆς διαφορᾶς τῶν συντελεστῶν ὑπολογισμοῦ.

4) Καταργούνται οι διατάξεις του νόμου περί «εμάχητων» τεκμηρίων, και ο φορολογούμενος θα μπορεί να αποδείχνη την προέλευση των δεσπανών του.

Με τις νέες φορολογικές μεταρρυθμίσεις, σύμφωνα με τις επανειλημμένες επαγγελίες της Κυβέρνησης Κέντρου, δόθηκαν ορισμένες ελαφρύνσεις προς τους φορολογουμένους.

“Ομως το νέο νομοσχέδιο, δεν αντιμετωπίζει με θάρρος και σταθερότητα, το πρόβλημα του φόρου εισοδήματος και ακόμα περισσότερο δεν θίγει το όλο φορολογικό άδικο καθεστώς που υπάρχει στη χώρα μας.

Και με τις νέες τροποποιήσεις ή επιβάρυνση των κοτωτέρων και μεσαίων εισοδηματικών τάξεων έξαικολουθεί να είναι δυσβόστακτη, ενώ ευνοείται το μεγάλο κεφάλαιο. “Ετσι έπειδή η μείωση των φορολογικών συντελεστών είναι μεγαλύτερη για τα μικρά και μεσαία εισοδήματα και μικρότερη για το μεγάλο κεφάλαιο, αυτή αποβαίνει σε όφελος του μεγάλου κεφαλαίου, που παρ’ όλη την συνεχή αύξηση των κερδών του υπόκειται σε μικρότερη σχετικά, φορολογία. Π.χ. ο φόρος του εισοδήματος των 40.000 δραχ. μειώνεται κατά 20%, ενώ η μείωση για τα εισοδήματα των 800 χιλ. — 1 εκατ. είναι 15,2% και πάνω από 1 εκατ. κατεβαίνει μέχρι το 9,5%.

“Ετσι ο εισοδηματίας των 50.000 δραχ. κερδίζει με τη μείωση των φορολογικών συντελεστών 800 δραχ., ενώ ο εισοδηματίας του 1 εκατ. δραχ. 64.000 δραχ. Σύμφωνα με υπολογισμούς, από τα 360 εκατ. δραχ. που αντιπροσωπεύουν τη μείωση των έσοδων εκ του φόρου εισοδήματος το 1/3 θα ευνοήσει το 1,5% των φορολογουμένων, δηλ. το μεγάλο κεφάλαιο.

Παράλληλα, δεν παίρνει συγκεκριμένα μέτρα για να κτυπήσει τη φοροδιαφυγή και να περιορίσει τη φοροαπαλλαγή, που σύμφωνα με επίσημους υπολογισμούς έφτασαν το 1961 τα 4 δισ. δραχ., πράγμα που θα είχε σαν αποτέλεσμα να αυξηθούν τα έσοδα του προϋπολογισμού και συνεπώς και οι δυνατότητες για μεγαλύτερες επενδύσεις και ικανοποίηση των αιτημάτων των εργαζομένων.

Από την άλλη μεριά, αφήνει άθικτο το καθεστώς της έμμέσου φορολογίας που αποτελεί τα 80% των έσοδων του προϋπολογισμού και βαρύνει τις πλατειές μάζες των εργαζομένων και ακόμα περισσότερο, η Κυβέρνηση Κέντρου επιβάλλει νέους φόρους όπως την αύξηση του φόρου στα τσιγάρα, χαρτόσημα, βενζίνη κ.λ.π.

Τα νομοσχέδια του υπουργείου Βιομηχανίας

Με την έναρξη των εργασιών της Βουλής ο κ. Υπουργός της Βιομηχανίας κατέθεσε μία σειρά νομοσχεδίων που έχουν σχέση με την προσπάθεια που, όπως λέγει, καταβάλει η Κυβέρνηση για να προωθήσει την εκβιομηχάνιση της χώρας. Είναι γεγονός ότι παραδλέποντας μερικές λεπτομέρειες, ορισμένες φορές ουσιώδεις, δεν μπορεί κανείς παρά να επικροτήσει την προσπάθεια αυτή. Η αντικειμενικότητα, όμως επιβάλλει να λεχθή ότι παρ’ όλο το πλήθος των νομοσχεδίων που αναφέρονται σε πλείστα επί μέρους θέματα, το βασικό πρόβλημα μένει ακόμα έκκρεμες. Έχει κανείς την εντύπωση ότι η Κυβέρνηση περιφέρεται γύρω από το θέμα και δεν εισέρχεται κατ’ ευθείαν μέσα σ’ αυτό.

Με το νομοσχέδιο για την ίδρυση βιομηχανικών περιοχών επιδιώκει η Κυβέρνηση, όπως λέγει, να επιτύχει την περιφερειακή ανάπτυξη και αποκέντρωση της Βιομηχανίας. Η σκέψη είναι κατά βάση σωστή. Τα κίνητρα που θεσπίζονται όμως, είναι αμφίβολης έλκυστικότητας, όταν συνεκτιμηθούν τα μειονεκτήματα που παρουσιάζει στην Ελλάδα, κάτω από τις σημερινές συνθήκες, η εγκατάσταση στην επαρχία μιας Βιομηχανίας.

Εκτός τούτων η αποτελεσματικότητα του μέτρου θα κριθίη τελικά από το κόστος των γηπέδων που θα παραχωρηθούν εντός των οργανωμένων βιομηχανικών περιοχών. Υπάρχει πάντα ο κίνδυνος, γνωστού όντος του τρόπου με τον οποίον εκτελούνται εδώ τα Δημόσια Έργα, τα παραχωρούμενα γήπεδα μετά την έκτέλεση των έργων υποδομής, να στοιχίζουν ακριβώτερα από εκείνα των ήδη ανεπτυγμένων Βιομηχανικών Περιοχών.

Εξ άλλου ορισμένα μέτρα που θεσπίζονται σαν κίνητρα για τις επαρχιακές βιομηχανίες θα έπρεπε να ισχύουν για όλες. Και αυτό θα γίνει άργα ή γρήγορα, αν θέλουμε να προωθηθίη πραγματικά η εκβιομηχάνιση. Υπάρχουν ορισμένες βιομηχανίες π.χ. που από τη φύση τους δεν μπορούν να αποκεντρωθούν, θα πρέπει αυτές να φυτοζωήσουν ή να μειονεκτούν απέναντι στις άλλες;

Σοβαρός κίνδυνος επίσης είναι η παρ. 3 του άρθρου 1 όπου επιτρέπεται η εκχώρηση του δικαιώματος της οργανώσεως κι’ εκμεταλλεύσεως Βιομηχανικών Περιοχών σε ιδιώτες. Ελπίζομε στο σημείο τούτο τουλάχιστον να τροποποιηθίη το Ν)σχέδιον, γιατί αποτελεί νάρκη στο υπογάστριό του.

Το νομοσχέδιο περί ίδρύσεως Ινστιτούτου Βιομηχανικών Έρευνών ξεκινά από τη διαπίστωση μιας πραγματικής ανάγκης, δεν είναι, όμως καθόλου βέβαιο ότι με τη λύση που δίδεται, θεραπεύεται η ανάγκη αυτή.

Ἡ ἀνεξαρτησία του ἀπὸ τὰ διάφορα ἄλλα κέντρα ἐρευνῶν μὲ γενικώτερη θεώρηση τῶν οἰκονομικοτεχνικῶν προβλημάτων τοῦ τόπου, νομίζουμε πὼς εἶναι τὸ βασικώτερό του ἐλάττωμα. Πέρα ἀπὸ αὐτό, ἡ ὀγνόηση τῶν ὑπεύθυνων ὀργανισμῶν (Τεχν. Ἐπιμελητήριον κ.λ.π.) δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ βαραίνει ἀρνητικά.

Ἰδιαιτέρας σημασίας εἶναι τὸ Ν)σχέδιο περὶ ἰδρύσεως Ὠκεανογραφίας καὶ Ἀλιευτικῶν Ἐρευνῶν. Δὲν μποροῦμε νὰ τὸ κρίνομε στὶς λεπτομέρειές του, πάντως σὰν ἀρχὴ δὲν μπορεῖ κανεὶς παρὰ νὰ τὸ ἐπιδοκιμάσῃ. Τὰ ἴδια ἰσχύουν καὶ γιὰ τὸ Ν)σχέδιο περὶ ἰχθυοσκαλῶν.

Γιὰ τὰ ὑπόλοιπα μικρότερης σημασίας, ὅσα δὲν εἶναι τυπικά, Ν)σχέδια δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἐπαναλάβει κανεὶς αὐτὸ ποὺ εἶπαμε στὴν ἀρχὴ: μικρὰ θήματα γύρω ἀπὸ τὸ θέμα.

Τὰ ἔκτακτα μέτρα

Γιὰ τὰ ἔκτακτα μέτρα καὶ τὴν κατάργησή τους τὰ «Σύγχρονα Θέματα» δημοσίευσαν ἤδη ἀναλυτικὴ μελέτη τοῦ συνεργάτη τους δικηγόρου κ. Δήμου Ν. Μέξη μὲ τὸν τίτλο: «Τὸ Παρασύνταγμα τῆς Δεξιᾶς καὶ ὁ ἐκδημοκρατισμὸς τῆς χώρας». Οἱ νομικὲς ἀπόψεις ποὺ διατυπώνονται ἐκεῖ γύρω ἀπὸ τὸ νομοσχέδιο τῆς Ε.Κ. ἀποκτοῦν ἰδιαιτέρη ἐπικαιριότητα. Ἀπὸ τὸ νομοσχέδιο λείπει ἡ γενναιότητα τῶν ριζικῶν λύσεων στὸ πρόβλημα τῆς καταλύσεως τοῦ ἀστυνομικοῦ κράτους. Μὲ τὸ νομοσχέδιο δὲν καταργεῖται ὁ Α.Ν. 509)1947 ποὺ ἀπετέλεσε καὶ ἀποτελεῖ τὸν πυρῆνα τῆς ἀνωμολίας. Μένει ἄθικτος. Ἀλλὰ μὲ τὸν Α.Ν. 509)1947 δὲν ἐτέθη ἀπλῶς ἐκτὸς νόμου ἓνα πολιτικὸ κόμμα. Ὑπέστη καίριο πλήγμα γενικώτερα ἡ δημοκρατία στὴν Ἑλλάδα. Ὁ Α.Ν. 509)1947 στάθηκε τὸ βάθρο γιὰ τὴν «νομιμοποίηση» κάθε παρανομίας. Ἐπίσης δὲν δίνεται λύση στὸ μέγα θέμα τοῦ ἐπαναπατρισμοῦ τῶν πολιτικῶν προσφύγων. Οὔτε καταργεῖται ἡ ἐκτόπιση. Οὔτε τὰ πιστοποιητικὰ κοινωνικῶν φραγμάτων. Οὔτε οἱ στερήσεις τῆς ἰθαγενείας. Οὔτε οἱ πολιτικοὶ κρατούμενοι ποὺ μένουν στὶς φυλακὲς ἀπολύονται. Τὸ πιὸ μεγάλο καὶ τὸ πιὸ οὐσιαστικὸ μέρος τοῦ καθεστώτος τῆς «νόμιμης ἀνωμολίας» διατηρεῖται καὶ διαιώνιζεται. Καὶ ὅμως, ἡ κατάργησις τῶν ἐκτάκτων μέτρων στὸ σύνολό τους ἀνεξαιρέτως ἀποτελεῖ «παλαιὰν καὶ παγίαν ἐπαγγελίαν» τῆς Ε.Κ. (εἰσηγητικὴ ἐκθεσις τῆς 27.4.1964 σ. 1). Καλεῖται σήμερον νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ. Ἡ κατάργησις τῶν ἐκτάκτων μέτρων εἶναι προϋπόθεσις γιὰ τὴν ἀποκατάστασις τῶν δημοκρατικῶν θεσμῶν. Ὁ λαὸς ἀξιοῖ τὴν ἐκρίζωσι τῶν καταβολῶν τῆς τυραννίας τῆς Δεξιᾶς καὶ ἔλων τῶν νομικῶν ἐρεισμάτων τῆς. Δαφορετικὰ, ἡ ἀναστήλωσις τῆς «ἀληθοῦς Δημοκρατίας» καὶ τοῦ «Κράτους Δικαίου» —προεκλογικὲς καὶ μετακλογικὲς ἐπαγγελίες τῆς Ε.Κ.—εἶναι κενὲς λέξεις καὶ ἄδεια ὠραιολογία. Ὁ οὐσιαστικὸς καὶ συνεπὴς ἐκδημοκρατισμὸς τῆς δημοσίας ζωῆς καὶ τῆς νομοθεσίας καὶ ἡ ἀποκατάστασις τῆς συνταγματικῆς νομιμότητος, ἐπιβάλλει τὴν κατάργησις ὅλων τῶν ἀνελεύθερων καὶ ἀντιδημοκρατικῶν νόμων. Εἶναι ἡ πανίσχυρη ἐπιταγὴ τοῦ δημοκρατικοῦ λαοῦ τῆς 16ης Φεβρουαρίου 1964.

Ἡ ὑπόθεσις Κόλλια

Ἡ πολιτεία τοῦ κ. Κόλλια ἀπάσχολεῖ τὸν νομικὸ κόσμον τῆς χώρας, τὸν νομικὸ τύπο, τὸν δημόσιον βίον καὶ τὴν κοινὴ γνώμη ἀπὸ τὸν Μάρτη τοῦ 1962. Δὲν εἶναι τυχαῖο γεγονός ὅτι τὴν πειθαρχικὴ δίωξι καὶ τὴν πειθαρχικὴ τιμωρίαν τοῦ κ. Κόλλια ἀξίωσε ἐντονώτατα ὁ νομικὸς κόσμος μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Δικηγορικὸν Σύλλογον Ἀθηνῶν καὶ τὴν Συντονιστικὴν Ἐπιτροπὴν τῶν Δικηγορικῶν Συλλόγων τοῦ Κράτους.

Στὰ νομικὰ καὶ δικαστικὰ χρονικὰ τῆς χώρας μας, γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ συστάσεως Ἑλληνικοῦ Κράτους, ἀνώτατος δικαστικὸς λειτουργὸς ὅπως ὁ Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Κ. Κόλλιας, κατηγορήθηκε δημοσίᾳ γιὰ θάνατον καὶ ὠμὴν ἐπέμβασιν ἐπὶ τὰ καθήκοντα τοῦ δικαστοῦ μὲ σκοπὸν τὸν ἐπηρρασμὸν τῆς δικαστικῆς του συνειδήσεως καὶ τὴν ἐκτροπὴν του ἀπὸ τὴν ἔντιμην ὁδὸν τοῦ καθήκοντος. Ὁ κ. Κόλλιας ἐπληξε θανάσιμα τὸ ἱερὸ δόγμα τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς γνώμης τοῦ δικαστοῦ. Καὶ ἡ ἐλεύθερη καὶ ἀνεξάρτητη καὶ ἀνεπηρέαστη γνώμη τοῦ δικαστοῦ ἀποτελεῖ τὸν ἀκρογωνιστὸν λίθον γιὰ τὴν ὁμαλὴ καὶ εὐρυθμὴ λειτουργίαν τῆς Δικαιοσύνης στὸ χῶρον τῆς ἀπονομῆς τοῦ δικαίου.

Ἡ πολιτεία τοῦ κ. Κ. Κόλλια καὶ πρὶν τὸ 1962 ἀκόμη, ἔδωσε δείγματα στενοῦ κομματισμοῦ. Ἔτσι, τὸ 1953 ὅταν ἀνέκυψε τὸ περιώνυμον νομικὸ ζήτημα τῶν σχέσεων Α.Ν. 375)1936 περὶ κατασκοπείας καὶ Ποινικοῦ Κώδικος (ν. 1942 τῆς 17)17.8.1951), ὁ κ. Κόλλιας εὐθυγραμμίσθη μὲ τοὺς στρατοκράτες καὶ τὴν Δεξιάν. Ὑπερασπίσθη τὸν ἀντισυνταγματικὸν καὶ φασιστικὸν νόμον —δημιούργημα τῆς 4ης Αὐγούστου— 375)1936, ποὺ ἡ δεξιὰ παρανομῶντας τὸν ἀνεκάλυψε σὲ ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν. Κι' ἐνῶ οἱ νομικοὶ κύκλοι τῆς χώρας ἀρνήθησαν ὡς τὸν Α.Ν. 375)1936 κάθε ἰσχύ ὑστερα ἀπὸ τὴν δημο-

σίευση τοῦ Ποινικοῦ Κώδικας μιὰ καὶ τὰ ἄρθρα 146, 148 καὶ 149 τοῦ τελευταίου ἐκά-
λυπτων πλήρως τὸ θέμα τῆς κατασκοπείας, ὁ κ. Κ. Κόλλιας ἀγορεύοντας στὴν ὑπ' ἀριθ.
61)1953 ἀπόφαση τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐτάχθη ἀνεπιφυλάχτως ὑπὲρ τῆς ἰσχύος τοῦ Α.Ν.
375)1936 (Α.Π. 61)1953 Ποινικὰ Χρονικὰ (1953) 498).

Ἐπίσης, εἶναι γνωστὴ ἡ περιβόητη ἐμπιστευτικὴ ἐγκύκλιος 9)63 τῆς 7.10.1962 ποὺ
δημοσιεύτηκε στὸν καθημερινὸ τύπο τῆς 21.11.1962 μὲ τὴν ὁποία ὁ κ. Κόλλιας παραιδιά-
ζοντας ἀδιστάκτως χάριν τῶν ἐπιταγῶν τοῦ ἀστυνομικοῦ κράτους τὰ ὀριζόμενα ἀπὸ τὸ
Σύνταγμα καὶ τὴν Ποιν. Δικονομία καθῆκοντά του ἐπενέβη ἀπροσχημάτιστα στὸ ἔργο τῆς
Δικαιοσύνης. Οἱ νομικοὶ κύκλοι χαρακτήρισαν τότε τὴν ἐγκύκλιο τοῦ κ. Κόλλια ὡς ἐπι-
βουλή κοπᾶ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς ἐλληνικῆς δικαιοσύνης. Μὲ τὴν ἐγκύκλιο αὕτη ὁ κ.
Κόλλιας καταγγέλλει τὴν «ἄκραν ἐπιείκειαν καὶ μεγαλοφυχίαν» τῶν δικαστηρίων κατὰ
τὴν ἐκδίκασιν ἀδικημάτων «θροασύτητος καὶ βίας κατὰ τῶν πολιτειακῶν ὀργάνων» (ὑβρεις,
ἀπειθείς, ἀντιστάσεις κοπᾶ τῆς ἀρχῆς κ.λ.π.), φθάνει μέχρι «περιὑβρίσεως» τῆς Δικαστι-
κῆς Ἀρχῆς ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς ὅταν εὐθέως τῆς καταλογίζει CULPA LATA στὸ θέμα συν-
τηρήσεως τῆς ἐννόμου τάξεως ἀπὸ «ἔλλειψη ἐπιγνώσεως τῶν κινδύνων» ποὺ τὴν ἀπειλοῦν
καὶ διατάσσει τοὺς κ.κ. δικαστὰς νὰ ἐπιδείξουν «ιδιάζουσιν αὐστηρότητα».

Μὲ τὶς ἐπεμβάσεις τοῦ ὁ κ. Κ. Κόλλιας στὸ ἀνακριτικὸ ἔργο τῆς ὑποθέσεως τῶν
δολοφόνων τοῦ Γρ. Λαμπράκη, ἐξέθεσε τὸ γόητρο τῆς Ἑλληνικῆς Δικαιοσύνης διεθνῶς.
Ἡ νέα τιμωρία τοῦ ἀπὸ τὸν κ. Ὑπουργὸ Δικαιοσύνης, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπόφαση τοῦ
Συμβουλίου Ἐπικρατείας, εἶναι δικαία. Ἰκανοποιεῖ ἀπολύτως τὴν νομικὴ καὶ κοινὴ
γνώμη, ἡ ὁποία περιμένει καὶ τὴν παραπομπὴ τοῦ κ. Κόλλια —τοῦ μοναδικοῦ ἰστά χρο-
νικὰ τοῦ τόπου κομματικοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐνώπιον τῆς ὀλομελείας τοῦ
Ἀρείου Πάγου μὲ τὸ ἐρώτημα τῆς ὀριστικῆς τοῦ ἀποπομπῆς ἀπὸ τὸ Ἐισαγγελικὸ Σῶ-
μα τῆς χώρας. Ἀφοῦ αὐτὸς δὲν εἶχε τὴν εὐθιξία ὡς σήμερα νὰ παραιτηθῆ καὶ νὰ ἀποχωρή-
σῃ μόνος του.

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν

Μετὰ «μεγίστης ἐπιστημότητος», παρουσία τοῦ Βασιλέως, τῆς Διαδόχου, τοῦ Ἀρ-
χιεπισκόπου, τοῦ Προέδρου τῆς Βουλῆς, τῶν Πρυτάνεων, καθηγητῶν τῶν Ἀνωτάτων Ἰδρυ-
μάτων, Ὑπουργῶν κ.λ.π., ἐγίνε στὶς 30 Δεκεμβρίου ἡ ἐτήσια πανηγυρικὴ συνεδρίασις τῆς
Ἀκαδημίας καὶ ἡ ἀπονομὴ τῶν βραβείων καὶ τῶν ἐπαινῶν τῆς.

Ἄν ἐξαιρέσει κανεὶς τὴν σοφὴ ὁμιλία τοῦ καθηγητῆ Ξανθάκη, «Ἡ ἐξέλιξις τῆς ἀ-
ετρονομίας κατὰ τὰ μεταπολεμικὰ ἔτη», ἡ ἀτμόςφαιρα, οἱ λόγοι καὶ οἱ πράξεις τῆς
συνεδρίασης ἐπιβεβαιώνουν «πανηγυρικά», ὅτι τὸ ἀνώτατο πνευματικὸ ἴδρυμα ζεῖ ἀκόμα
στὴ μακάρια ἐποχὴ τῆς περσιμένης ἑκατονταετηρίδας. Σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ οἱ Ἀκαδη-
μίες εἶναι κέντρα ἐπιστημονικῆς ἐρευνας καὶ ὄχι μόνον στὴν περιοχὴ τῶν ἀνθρωπιστι-
κῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, ἡ Ἀκαδημία μας ἔχει σὰ μοναδικὴν περιοχὴν ἐρε-
νας τὰ Ἀρχεῖα τῆς (ποὺ θέλει νὰ τὰ ὀνομάζει Ἰνστιτούτα) καὶ πέρα ἀπὸ κεῖ ἀσχολ-
λεῖται μὲ βράβευση καλῶν πράξεων, ἐπαινους πλουσιῶν φιλανθρώπων καὶ μὲ βράβευση
ἀντικομμουνιστικῶν — φιλονατοϊκῶν «συγγραμμάτων».

Ἡ ἐργασία τῶν ἀρχείων τῆς Ἀκαδημίας ἀξίζει νὰ ἐπαινεθῆ. Ἀλλὰ δὲν φθάνει. Εἶ-
ναι χαρμόσυνο τὸ γεγονός ὅτι τὰ ἀρχεῖα θὰ ἀποκτήσουν δική τους στέγη σὲ νεόδμητο
μέγαρο, ἐλπίζουμε ὅτι ταυτόχρονα θὰ ἐπανδρωθοῦν καὶ μὲ τὸ ἀπαιτούμενο ἐπιστημονικὸ
προσωπικὸ. Ἀλλὰ πέρα ἀπ' αὐτὸ πρέπει νὰ μελετηθοῦν τρόποι καὶ νὰ δοθοῦν τὰ οἰκο-
νομικὰ μέσα γιὰ τὴν ἐπέκτασι τῆς δραστηριότητος τῆς Ἀκαδημίας καὶ στὸ χῶρον τῶν ἄλλων
ἐπιστημῶν. Αὐτὸ ἴσως τὴν βοηθήσει νὰ ἀναπνεύσει στὸ σύγχρονο ἀέρα, νὰ ἀνανεωθῆ καὶ
νὰ πάψει νὰ θυμίζει βυζαντινὴ μούχλα. Ἀλλοιῶς ὡς τὸ ξέρουν οἱ σεβαστοὶ ἀκαδημαϊκοί:
ὁ ρόλος τους στὸν πνευματικὸ βίον τῆς χώρας εἶναι ἀσήμαντος καὶ οἱ τίτλοι καὶ ἡ ὑπαρξὴ
τους χωρὶς δικαίωση.

Ἡ ἔκδοσή μας

Μὲ τὸ σημερινὸ τεύχος τὰ «Σύγχρονα Θέματα» εἰσέρχονται στὸν τρίτο χρόνο τῆς
ζωῆς τους. Γιὰ νὰ ἀνταποκριθοῦμε πληρέστερα στὶς ἀπαιτήσεις τῆς πραγματικότητος,
αὐξήσαμε τὶς σελίδες μας κατὰ ἓνα τυπογραφικὸ (16 σελίδες). Ἡ αὐξηση τῶν σελίδων
μαζὶ μὲ τὴν αὐξηση τῆς τιμῆς τοῦ χαρτιοῦ καὶ τῶν τυπογραφικῶν ἐξόδων μᾶς ἀνάγκασ-
σαν νὰ ὀρίσουμε τὴν τιμὴν τοῦ τεύχους σὲ 15 δραχμῆς. Πιστεύουμε, ὅτι οἱ ἀναγνώστες
μας θὰ κατανοήσουν τὴν ἀνάγκη αὐτῆς τῆς ἐπιβάρυνσις καὶ ἐλπίζουμε ὅτι ἀπὸ τὸν
ἐρχόμενο χρόνο θὰ μπορέσουμε, μὲ τὴν συμπαράστασή τους, νὰ μετατρέψουμε τὰ «Σύγ-
χρονα Θέματα» σὲ μηνιαῖο περιοδικό.